

پیر فضل گجراتی

اصل ناں فضل حسین سی، گجرات دے وسنیک سن۔ ایس لئی علم تے ادب دی دنیا وچ فضل گجراتی دے ناں نال مشہور ہوئے۔ 1897ء نوں پیر مقبول شاہ دے گھر پیدا ہوئے۔ جیہڑے صوفی بزرگ شاہ و ولد دریائی دے سجادہ نشین سن۔

پیر فضل نے مڈھلی تعلیم جس وچ قرآن پاک توں دکھ عربی تے فارسی دیاں کتاباں سن اپنے والد کوں حاصل کیتی۔ بعد وچ میٹرک 1917ء وچ پاس کیتا تے اسلامیہ کالج لاہور وچ داخل ہو گئے۔ فیر گھر دی مجبوریاں پاروں میڈیکل کیمسٹری گجرات وچ ملازم ہو گئے۔ اتھوں ای پرنٹنگ دے عہدے توں ریٹائر ہوئے تے 22 اگست 1972ء نوں انتقال کر گئے۔

پیر فضل گجراتی نوں مرزا نثار حسین مہتر نے اردو تے احمد علی ساکین نے پنجابی وچ شعر لکھنے سکھائے۔ تھوڑے ای عرصے وچ آپ پنجابی غزل دی فکری تے فنی اعتبار نال شناخت بن گئے۔ آپ دے کلام وچ بے پناہ روانی، تخیل دی اچھی اڈاری تے سوچ دی ڈنگھائی موجوداے۔ نوکھے استعارے، سونہیاں تشبیہاں تے معنی خیز رمزماں آپ دی غزلاں دیاں ٹومہاں نیں۔

آپ نے غزلاں توں دکھ عقیدت تے محبت بھریاں نعتاں وی لکھیاں نیں۔ آپ دیاں نعتاں دا مجموعہ ”قطبی تارا“ دے ناں نال چھاپے چڑھ چکیاے۔ آپ دیاں غزلاں دے دو مجموعے ”ڈونگھے پنڈے“ تے نکوریاں نیں۔

پیر فضل گجراتی پنجابی دی شعری ریت وچ اک عظیم غزل گو دے حوالے نال سدا لئیو قدے رہن گئے۔

غزل

کیہ ہو یا سینہ دھک گیا یا جگر ساڈا چیر گیا
ایہہ خوشی اسانوں تھوڑی اے نہیں خالی تیرا تیر گیا

گل میری نسبت کیتی اے اک نوین لباساں والے نے
ایہہ لیراں نتھا کدھرے دا کیہ جہڑو وانگوں لیر گیا

جد دیکھن میرے سوہنے نوں سوہنے شرمندہ ہون پئے
گئی جدی بھوک چراغاں نوں اوہ جدھر مہر منیر گیا

آگھاں وچ ڈورے مستی دے خوشیاں وچ لورے آؤن پئے
اک جھٹ کھلوتا کول جدھے اوہ بدل اوہدی تقدیر گیا

بس اوہ دنیا تے دین دیاں قیداں توں ہو آزاد گئے
پا اپنی زلفِ مسلسل دی اوہ جیہناں نوں زنجیر گیا

زل سوتا مٹی نال گیا جد سونے نوں ہتھ پایا میں
اوہ ہتھ وچ لے کے مٹی نوں مٹی نوں کرا کسیر گیا

کسے کول بہا کے فضل کدی میرے دل دیاں گھاں سنیاں نہ
میں ماریا ہو یا درداں دا راہواں وچ گھت وہیر گیا